

První zářijovou sobotu slunce v Ostravě hrálo ze všech sil. V samém centru města, na dvorku, který se ukrývá v areálu **televize Noe**, stálo pódium obklopené kamerami a kameramany. Z dále znělo ladění kytar, rozehrávání ztuhlých prstů a funění jednoho akordeonu. Vše se totiž chystalo ke sklizení toho nejlepšího, co se urodilo v

Zahra

dě písničkářů 2022

.

Ale o pár let zpět. Zahradu písničkářů vymyslel a realizoval Jiří Moravský Brabec, známý básník, moderátor a organizátor hudebního života nejen na jižní Moravě. Až do roku 2011 byla součástí konkursu folkového festivalu Zahrada, který se konal do roku 2011. A že nešlo o lečjaký prachspostě obyčejný festival potvrzují jména, která si Zahradou písničkářů prošla: Žofie Kabelková, Sestry Steinovy, Žamboši, Ivo Cicvárek, Pavel Helan a další.

Televize Noe, která se folku cíleně věnuje, proto přišla s myšlenkou Zahradu písničkářů obnovit. Vyhlásila tak na začátku letošního roku konkurs pro jednotlivce a dua s výhradně autorskou tvorbou. Uchazeči měli za úkol zaslat tři písně a jednu novou na téma ODVAHA. Během dvou měsíců se do soutěže přihlásilo více než 50 interpretů. A bylo na porotě, jakých devět interpretů vybere na finálovou nesoutěžní přehlídku. Když už jsme u té poroty, tak se rovnou podívejme na ty, kteří rozhodovali o osudech nebohých písničkářů. Za TV Noe to byl režisér Pavel Strakoš a produkční Lukáš Hradil, za písničkáře Jan Žamboch a Slávek Janoušek a za ty, kdo hudbě opravdu rozumí, byl v komisi publicista Milan Tesař. A tito jmenovaní po hodinách poslechu písničkářských nahrávek nakonec stanovili program obnovené Zahrady písničkářů.

Nutno říci, že festival není soutěžní, takže účinkující mohli mít o důvod k trémě méně. Zato je asi pěkně znervózňovaly televizní kamery, které jejich počínání nemilosrdně snímaly. Jako první vystoupil

David Kourek

z Moravského krasu, který v rukou třímá kytaru vlastní výroby a zpíval písničky rovněž vlastní výroby. Tvrdí o sobě, že nikdy nechtěl hrát sám, ale nakonec to zkusil, aby zjistil, zda mají jeho písně šanci někoho zaujmout. A zaujaly. Třeba o tom, že je fajn, když spadne kámen ze srdce

na nohu, protože palec se uzdraví rychleji než srdce.

Rychlá výměna na pódiu, na kterém se objevuje **Michal Willie Sedláček**, kterého v několika písniích doprovází andělsky krásná flétna jeho ženy

Evy

. Přijeli z Plzně a jejich vystoupení je plné energie, snad někde z horkého Španělska, protože jejich písničky mají takový nádech horkého slunce nad Pyrenejským poloostrovem. Jsou plné přírody a stromů a verš z písničky Odvahu

„...a kolik skácíš k zemi stromů, tolikrát jsi sám poražen,“

rezonoval v posluchačích po celé odpoledne (zvláště, když se později představil Pavel Tabásek, který je v civilu dřevorubcem).

Pódium opanovala **Eva Suková** alias **Blondýna**. Zatímco mladí písničkáři v TV Noe mají zelenou, Eva zaujala jasně červenou barvou šatů a odvážným výkonem. Její písnička o odvaze hudebníků, kteří se nebojí hrát, i když je jich v orchestru méně, než by mělo být, rozesmála publikum. A můžeme být rádi, že Eva při svém vystoupení neměla o dva hudebníky méně, protože by potom na pódiu vystupovala jako záporné číslo.

Petr Melda Meluzín

z Boskovic se účastnil poslední Zahrady písničkářů v Kuřimi a propojil tak symbolicky snad nově vznikající tradici s jejími základy. A přestože o sobě říkává, že psával zpočátku pouze melodie, posluchači ocenili i jeho texty. Povinná píseň o odvaze s názvem

To se stává

prý je trochu starší, je spíš o solidaritě, ale svým vzkazem a vyzněním je navýsost aktuální.

A před poslední přestávkou vystoupilo duo **Honza Jícha a Zuzana Hasalová**. Zaplnili pódium slovními hříčkami, zazpívali navýsost aktuální píseň

Hryhorij

a v závěrečné písni proložené hlášením o dopravní situaci v různých zemích ukázali rozmanitost evropských jazyků. Škoda, že se tato píseň pravděpodobně ve vysílání TV Noe neobjeví.

Následuje krátká přestávka, ve které si mohou diváci i účinkující prohlédnout studia a zázemí TV Noe. Protože vy, milí čtenáři, tuto možnost nemáte, tak si udělejte třeba kávu...

Z Poděbrad, odkud pocházel český král Jiří, přijel **Roman Hampacher**, kytarista a písničkář, který se na hudebních pódii pohybuje už více než 25 let. Je pastorem Církve adventistů sedmého dne, ale jak říká, snaží se při svých vystoupeních nebýt pastorem. Jeho styl je jiný, hraje písničky spíše alternativní a až téměř minimalistické. Jeho hudba nás přenáší někam do jiných světů, které dobře korespondují s texty, které minimem slov řeknou a vyjádří opravdu hodně.

Michal Vaněk, principál a jediný herec dětského divadla Matýsek, hrával kdysi dávno ve skupině Zhasni. K písničkám se vrátil až v posledních několika málo měsících, ale nutno říci, že se dlouhá pauza na jeho tvorbě nijak zvlášť neprojevila. Pod dohledem synka Mikuláše hrál na klávesy a zpíval. Přestože na pódiu působil poměrně plaše, jeho texty oslovovaly a rezonovaly v duších posluchačů. „*Třeba je odvaha jak srpek Měsíce, třeba v nás dorůstá a třeba sílí, třeba jsi v úplňku, když je ti přes třicet, ztracená ožívá pak každou chvíli...*“ Aby se pak na konci písně zeptal: „*A co ty, jak to máš s odvahou?*“

Na to nemám odvahu odpovídat, a tak přejdu rovnou k **Pavlu Tabáskovi**, který to měl z Vizovicka do Ostravy nejbližší. Od té doby, co se rozpadla jeho Partyja, hraje sám. A zdá se mi, že jeho písničkám to prospělo, jsou možná čitelnější, přímočařejší a sluší jim to. A když Pavel vykukne zpod svého klobouku a zahaleká milostnou písničku z Donbasu, nejedno oko zůstane suché.

Finále

festivalu patřilo

Saše Niklíčkové

, akordeonistce a překladatelce komiksů ze středních Čech. I když – svou písničku o odvaze hrála na klávesy. A odvaha vylézt ze škatulek se nesla celým jejím vystoupením, ať už efektním tangem nebo slovensky zpívanou písní

Aj ta krajta

, která přiměla sedící obecenstvo alespoň lehce se houpati do rytmu.

Úrodná Zahrada v centru Ostravy

Napsal uživatel Luděk Strašák
Čtvrtek, 15 Září 2022 18:29

[illegible]